

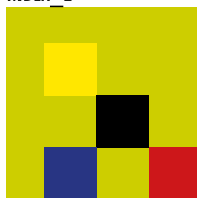
302

EL BUTLLETÍ

UNIÓ EXCURSIONISTA DE VIC_ abril/maig/juny_2018

ÍNDEX

ÍNDEX 2

EDITORIAL 3

Primer any complet

BTT 6

Tanzània a cop de pedal

SENDERS 14

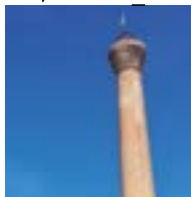
Un conte de Nadal al mes de novembre

100 ANYS 19

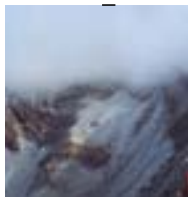
1918

AQUÍ, ARA I AHIR 20

El Sucre

COL·LECTIVES 21

Pic de la Forqueta

LA FOTO 23

EL LLIBRE 24

ENTITAT 25

NOTÍCES 26

AGENDA 31

Equip de redacció:

- **Joan Conill (Cap de redacció)**
- **Albert Baucells**
- **Pep Fusté**
- **Miquel Gracià**
- **Marta Parés**
- **Xevi Roviró**
- **Núria Salomó**
- **Lluís Santanach**

Col·laboren en aquest número:

Dolors Vila i Mercè Capdevila: BTT
Marta Gallach i Xevi Tarradas: Col·lectives
Paula Alsina: Entitat
Oriol Torrents: La Foto
Jordi Anglada: El Llibre

Casa Galadies Carrer de la Riera, 22 08500 VIC
Tel. 93 885 51 20 unioexcursionistavic.org

Disseny i impressió

Pla Valldaura Disseny SCP
Dipòsit legal B-20.126-95

Portada

Cova de les Pixarelles (Lleixa de Balà) - Tavertet
Foto: **Joan Conill**

Tot el que s'expressa en els articles del BUTLLETÍ és responsabilitat dels seus autors

PRIMER ANY COMPLERT

Sembla mentida, però ja en tenim un. Hem arribat al primer any d'aquesta junta i ja hem fet la primera Assemblea General de Socis.

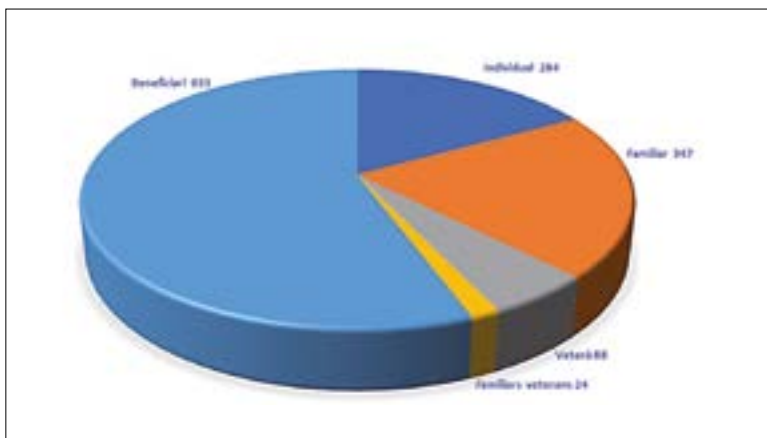
L'assemblea és el màxim òrgan decisor de l'entitat, essent aquí on la junta passa comptes de la seva actuació i els socis hi poden dir la seva i opinar sobre les decisions; i tal com toca a l'acabar l'any, fer un repàs de la feina feta.

Però abans de començar amb el resum, voldria fer un sincer agraïment a en Pep Bisquert que com a president sortint va ajudar a fer un canvi de la presidència molt fàcil, col·laborant en tot el que ha calgut i continuant fent feina per l'entitat des del seu lloc a la Junta actual. Moltes gràcies Pep.

També vull fer un altre agraïment molt especial a un altre ex-president. Estic parlant de l'Eduard Comerma, que un bon dia va tenir una bona idea i va ser capaç, no només d'engegar-la, sinó també de fer-la créixer amb els anys, fins arribar al nivell d'èxit del qual gaudeix avui l'Escola Esportiva; a més d'haver sabut passar el relleu quan ha cregut convenient. Igualment, moltes gràcies Edu.

Després d'aquests dos sentits agraïments, passo a fer un resum de l'any de l'entitat en forma de números i gràfics.

Actualment, segons dades de finals d'abril del 2018, som 1676 socis distribuïts en les diferents modalitats, tal com veiem al gràfic.

Aquesta distribució de socis, ens dona un promig de dos beneficiaris i mig per cada soci familiar. Al llarg de l'any, hem contractat 957 llicències federatives, fet que ens situa en el quart lloc de les entitats catalanes, just després de Madteam, U.E.Sabadell i C.E.Terrassa.

Hem contractat 957 llicències, fet que ens situa en el quart lloc de les entitats catalanes.

i novament la Laia Andreu en l'apartat de raquetes de neu. Però on tenim un bon repertori d'esportistes, és a la secció de curses d'orientació amb l'Adela Illamola,

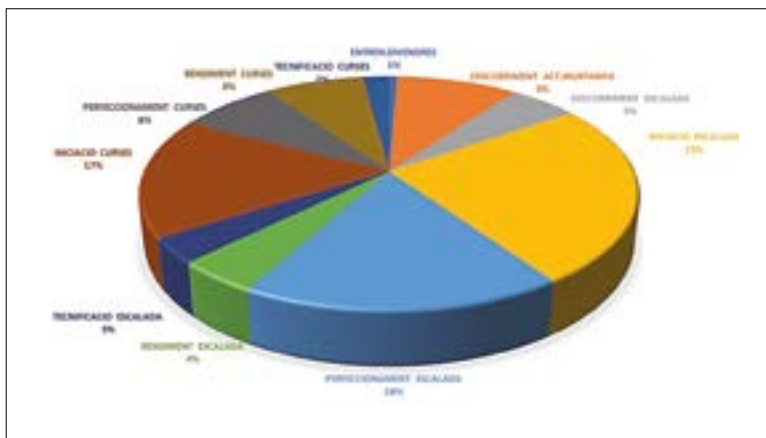
l'Airina Sales, l'Andreu Grau, l'Aniol Bisquert, l'Anna Maigo, l'Arlet Sales, en Jordi Sales, en Xevi Arumí, i tants d'altres de totes les edats, essent aquesta secció, una de les més actives a nivell de competició.

I si parlem de l'Escola Esportiva, esmentar que hem tingut un relleu en la seva direcció. L'Eduard Comerma ha passat el timó

També enviem les comunicacions per correu amb els ja clàssics «Directe al soci»

a l'Ona Castellsagó, havent realitzat durant l'any un total de 133 matrícules de diferents especialitats, corresponent la meitat a l'àrea d'escalada.

A més, també hem comptat amb 52 participants a les diferents estades d'estiu i 70 als casals. Pel que fa a l'àrea de comunicació, s'ha aconseguit la tramitació totalment telemàtica de les subvencions. Ens hem iniciat a Instagram amb 475 seguidors i seguint a 379. Hem creat el hashtag #FEMUEXVic i publiquem informació de totes les activitats de l'entitat. També s'envien les comunicacions als socis per correu amb els ja clàssics "Directe al soci", esdevenint el canal principal de comunicació de les nostres activitats.

Aquest són tan sols algunes de les dades que es van presentar a la passada Assemblea General, que ens donen una visió de com som els socis de la nostra entitat. Esperem veure'ns a la propera i tant de bo! els números siguin similars o millors.

Jaume Anglada i Dordal
President de la Unió Excursionista de Vic

BTT

TANZÀNIA A COP DE PEDAL

El sostre d'Àfrica, sempre present al llarg del nostre itinerari.

Jambo! Jambo! ens diuen continuament al nostre pas.

L'any passat 2017 vam viatjar a Tanzània per fer la volta al Kilimanjaro en 6 etapes, un total de 480 kms i un desnivell de 5.250 m. Vam compartir el viatge amb la Yolanda, l'Edu, l'Alfons i en Marçal. La intenció va anar a càrrec d'en Juan, el guia; en James, el xofer i d'en Patrik, el cuiner.

Tanzània ens era totalment desconeguda i ara, pel que vam veure i viure aquells dies, podem dir que és un país de contrastos enormes: de colors, de paisatges, de tribus, de religions... que conviuen en una gran harmonia.

El conjunt de les etapes van formar un recorregut ple d'emocions, en què teníem la sensació que no podíem passar-les ràpid, que calia aturar-se de tant en tant per tal que es sedimentés tot el que estàvem veient.

Cada viatge d'alguna manera et modifica i després ja no ets mai la mateixa persona que eres abans i aquest, sens dubte, va ser una sacsejada a la nostra manera de viure. Cada dia va ser un èxit, per la qual cosa donem les gràcies amb humilitat i agraïment a la natura i a les persones que ens van acompanyar durant totes les etapes.

Tot el cansament del viatge es va esvaïr en el moment de trepitjar terra africana, de seguida tocava muntar les bicicletes per l'endemà mateix començar l'aventura.

1ª. Etapa ARUSHA-MOSHI

Total 108 km- Desnivell +284 m

Sortim de l'hotel molt motivats i una mica nerviosos ja que ens esperen 6 dies de ruta i 480 km per un país totalment desconegut. Aquesta 1ª. etapa ha estat ideal

per prendre contacte amb la gent i la cultura del país perquè hem rodat per pistes de zones molt poblades i per tres zones molt diferenciades. En totes elles, els pobles són a tocar els camins i la gent hi fa vida; per la qual cosa pels marges sempre hi transita gent que va a buscar aigua, nens anant i tornant d'escola, motos transportant objectes enormes, dones que carreguen sobre el cap tota mena d'embalums, pastors...així que hem anat sempre acompanyats de les salutacions de "JAMBO, JAMBO" que no ens abandonaran fins al final del viatge.

Cada viatge d'alguna manera et modifica i després ja no ets mai la mateixa persona

Pel fet de ser una etapa tècnica-ment poc exigent, hem pogut gaudir al màxim de l'entorn; sobretot en l'últim tram, abans d'arribar a Moshi, l'adrenalina ha arribat al màxim i hem gaudit de valent! Durant aquest 108 primers quilòmetres, ens hem deixat seduir per l'exotisme dels colors del paisatge i per la simpatia de la gent. Aquest viatge es presenta francament bé.

2ª etapa MOSHI-LLAC CHALA

Total: 69 km Desnivell + 1605 m

Sortim de Moshi - ciutat que està situada a la falda del Kilimanjaro

– i comencem en força pujada durant 18 km, ens anima la visió que tenim del Kilimanjaro, immens i majestuós; la vegetació és molt tropical, plantacions de plataners, cafetars i altres cultius. És una zona molt poblada i quan ja fa estona que pugem, ben bé al costat de la pista, hi trobem un petit mercat en el qual unes quantes dones hi venen les quatre coses que tenen: un quants tomàquets, pastanagues, cebes, te, peixos... la gent practica l'agricultura i vida de subsistència. Ho aprofitem per fer-hi un petit descans. No gaire més amunt hem de passar uns quants quilòmetres pel parc natural del Kilimanjaro, cosa que obliga el guia a negociar amb els guardes el nostre pas, hi té força feina, però al final ho aconsegueix.

Quan para de ploure, l'entorn és bellíssim i hi ha una quietud immensa.

Quan entrem al parc, hi ha un canvi brutal de paisatge, deixem enrere els cultius i comença un espès bosc tropical, amb uns arbres altíssims, no ens hi podem aturar gaire perquè ens hi enganxa un bon temporal; quan en sortim torna a haver-hi molta vida, tothom fa vida al costat del camí i tothom ens anima. La pluja no ens deixarà fins a Morunga.

Tot i la pujada continuada, ens anima la visió del "Kili" majestuós.

Els últims 15 km pedalem per la sabana i disfrutem de valent baixant per un camí de terra vermella amb molts nens a banda i banda, que tornen cap a casa després de sortir de l'escola i dones que porten fardells de tota mena dalt del cap, tot és alegria i salutacions. A mesura que ens anem acostant al llac, tot es va tornant més erm i solitari, la quietud ho embolcalla tot. L'arribada al llac ha estat impressionant, molt més del que podíem imaginar. Avui dormirem en tendes al mig de la sabana, abans, però, en Patrik ens ha preparat un sopar que no faríem ni en el millor restaurant del món.

El llac Chala és a dins un cràter, la meitat pertany a Kenya i l'altra a Tanzània, la vegetació, molt espessa arriba a tocar l'aigua.

3a. etapa LLAC CHALA-SNOWCAP (RONGAI)

TOTAL 67 km DESVIVELL + 1.300m

Avui ens hem llevat a dos quarts de sis del matí per poder veure la sortida del sol des de la terrassa so-

bre el llac, mare meva quina son! el tercer dia ja es nota el cansament-la sortida no ha estat tan espectacular com esperàvem, ja que els núvols l'han camuflada, però ens hem divertit veient els monos que començaven el dia corrent davant nostre. Hem decidit anar-nos a banyar al llac, per la qual cosa hem hagut de fer una petita excursió i, al final, baixar per un camí força costerut enmig dels arbres, el bany i la bona estona que hem passat, han valgut molt la pena.

Eufòrics i carregats d'energia hem començat a pedalar desfent 7 km del camí d'ahir, però avui ja no és baixada i suem de valent; en una bifurcació agafem la pista que farem durant uns 45 kms i que transcorre paral·lela a Kenya. És una pista llarga, monòtona i amb forts pendents i per acabar-ho d'adobar avui fa molta calor i tenim el vent de cara. Sempre anem trobant petits pobles i gent que fa quilòmetres per anar a buscar aigua amb tota mena d'estrís

que carreguen sobre el cap, en carretons, bicicletes.. Cap al final trepitgem terra kenyana! Trobem la fita que separa els dos països i posem un peu a cada banda.

La pista ens mena a la carretera que dóna la volta al Kilimanjaro i fem uns 15 km per asfalt, a banda i banda de la carretera hi ha cultius de tomàquets, blat de moro i patates; com més amunt anem, els cultius canvien per boscos i plantacions de pins, entrem als boscos de Rongai.

Arribem a l'alberg, Snowcap, després de deixar l'asfalt i fer un quilòmetre per un camí amb molta pujada, avui estem cansats, però a l'arribar hi ha la recompensa, al·lucinem! És un lloc paradisiac! dormirem en cabanes de fusta i soparem en un menjador acompanyats d'una llar de foc. Tanzània és una agradable sorpresa cada dia!

4ª. etapa SNOWCAP-POBLAT MASSAI OLPOPONGI

TOTAL 97 Km DESNIVELL 872 +

Avui fem els primers 22 kms per asfalt- continuem la carretera que varem deixar ahir i que dóna la volta al Kilimanjaro - pels boscos de Rongai, són uns boscos molt humits, d'un verd intensíssim, és com si pedaléssim per un país de centre Europa. Quan arribem a la cota més alta, 2.100 m, ens apareix el majestuós Kilimanjaro, el dia és claríssim i el veiem com si el tinguéssim a tocar, es veu de

Els massai ens han fet sentir molt ben acollits.

tan a prop, que impressiona. De sobte, l'asfalt es torna terra, una terra d'un rogenc intens, els boscos han quedat enrere i ja tornem pedalar per la sabana; en aquest tram, el paisatge és molt relaxant i ens ofereix una gamma de verds i marrons molt contrastats. Passem

per molts pobles petits que viuen de la pastura i del conreu de la poca terra que hi ha conreable.

Com més avancem, més desert i ens enganxa un temporal de mil dimonis. Durant força estona plou a bots i a barrals, el terra és converteix en un riu, però no podem perquè no tenim on aixoplugar-nos; fins que dues punxades ens hi obliguen i per arreglar-les busquem refugi fora de la pista. Finalment trobem una casa de gent molt humil que ens deixen el porxo per fer-lo servir de taller. Molls com ànecs i morts de fred, continuem pedalant sota la pluja. Quan para, l'entorn és bellíssim i hi ha una quietud immensa. Tanzània és un país de canvis constants: de temperatura, de colors i de paisatge.

Els últims 20 kms, els fem per camins molt solitaris i de cop, com un bolet, enmig de la sabana trobem una escola "masai". Com que portem llapis, caramels i samarretes decidim demanar si els ho podem deixar, per la qual cosa, molt agraïts, ens conviden a visitar-la i ens ensenyen alguna aula i la sala de professors, n'hi ha 7 per a 200 alumnes. La seva invitació ens afalaga. Els nens ens miren embadalits i nosaltres estem contents de poder-los deixar alguna cosa que potser els serà útil, no obstant, ens preguntem si fem bé lluint una

Pedalem en silenci amb la sensació d'estar volant arran de terra.

manera de viure que difícilment serà mai al seu abast, en les seves mirades quedem reflectits com uns intrusos i, malgrat l'eufòria del moment, aquesta observació ens entristeix.

Uns quants quilòmetres més i ja arribem al poblat massai, sempre acompanyats de nens que tornen cap a casa corrent al nostre costat, contents de tenir una distracció diferent dels altres dies. El poblat està enmig d'una extensa esplanada amb unes vistes meravelloses al Kilimanjaro i al Meru; la senzillesa del lloc ens captiva. Les dones ens reben a l'entrada amb un ball de benvinguda, ens fan sentir molt ben acollits.

Després de canviar-nos, contemplem la posta de sol i sopem sota un cel espectacular. Tot un privilegi!

5a. etapa POBLAT MASSAI-MKURU (1.516m)

Total 36,500 km Desnivell * 345m

Avui ens hem llevat molt d'hora per anar a caminar per la sabana amb dos guerrers massais per tal de conèixer l'entorn; abans però, veure sortir el sol per darrere el Kilimanjaro ens ha eixerit de mala manera i hem començat l'aventura ben desperts i motivats.

La caminada ha estat en silenci I en un principi a pas força ràpid fins que hem estat lluny del poblat; hem seguit el rastre d'elefants i girafes, per les caques i les petjades, cada vegada ens hi acostàvem més fins que n'hem trobat.

Que emocionant! Primer els elefants, els hem anat rodejant per poder-los observar més bé, després moltíssimes girafes! I moltes zebres!

A la tornada al poblat hem après de quins arbusts en treuen la saba que els serveix de repelent i de quines plantes se'n fan infusions per preveure la malària i de quines per curar-la, dels branquillons que en fan escuradents i raspalls de dents. És difícil transmetre el que hem viscut en aquestes tres hores, la natura en ha ofert uns espectacles que els massais ens han ensenyat a mirar i a agrair. En el nostre tipus de vida no hi ha gaire espai per a la contemplació i en sabem poc. Aquest matí hem après, una miqueta, que simplement es tracta de saber copsar sense presses els bons moments que t'ofereix la vida i avui sens dubte, aquests han estat preciosos.

A l'arribar al poblat ens ha rebut a la seva cabana la dona més vella, 98 anys, i ens ha convidat a te masai. S'ha interessat per les nostres famílies i nosaltres hem pogut fer-li preguntes sobre la seva vida,

Primer trobem els elefants, després... moltíssimes zebres i girafes.

mare meva! quina lucidesa i quina agilitat!. Ha estat una estona molt interessant.

Abans de dinar, un dels guerrers ens ha explicat la història de la seva tribu i molts dels seus costums. Culturalment ha estat el dia més enriquidor.

Havent dinat, a les 2, comencem a pedalar amb la recança de no poder romandre-hi més temps.

El camí d'avui ha estat, gairebé tots els 37 quilòmetres, per una zona molt salvatge i remota, pel mig de la sabana seguint un sender amb molta sorra i pedra, envoltats de ramats de zebres, és un terreny dur en què la feina és mantenir-hi l'equilibri. El paisatge infon aïllament i tranquil·litat, és espectacular, tenim sempre davant unes precioses vistes del Meru. Pedalem en silenci, molt conscients que avui, per tot el que hem viscut, és un dia molt especial.

Tot i que és el dia que hem pedalat menys, arribem cansats a l'alberg.

Trobem a faltar el que hem anat deixant enrere, però aprofitem fins a l'últim moment el plaer de pedalar per Tanzània.

El tracte, l'entorn i el sopar ens fan recuperar ràpid l'energia per gaudir al màxim de l'últim vespre de ruta.

6ª. Etapa MKURU- ARUSHA

Total 96 km Desnivell 770+

Avui l'últim dia! Pedalem amb el convenciment d'aprofitar al màxim aquesta etapa; no volem deixar-nos perdre ni el més petit detall, conscients que ja s'acaba. El plaer de pedalar per unes pistes en bon estat i un paisatge "guapíssim" ens hipnotitza i els primers 50 kms són brutals, els gaudim de valent. La pista transcorre entre el Kilimanjaro i el Meru i freguem el P.N d'Arusha; pedalem en silenci amb la sensació d'estar volant arran de terra, veient reflectida en la cara dels companys les nostres pròpies sensacions.

Quan deixem la pista, alternem la resta de quilòmetres que ens

queden entre asfalt i terra, però sempre per zones amb força trànsit, un puja i baixa amb molta calor; ara sí que trobem a faltar el que hem anat deixant enrere i el cansament es fa sentir. Pedalem ràpid amb la contradicció de les ganes d'arribar o d'allargar-ho una mica més, això no obstant no ens impedeix d'aprofitar tant com podem el plaer de pedalar per Tanzània.

L'arribada a l'hotel és un esclat d'alegria. Hem acabat sense cap contratemps i s'han superat amb escreix totes les expectatives.

TANZÀNIA ÉS PURA MÀGIA!

Dolors Vila - Vic

Mercè Capdevila - Sta. Eugènia de Berga

UN CONTE DE NADAL A FINALS DE NOVEMBRE

A vegades al davant o a vegades al darrere, però ell sempre al nostre costat.

El passat mes de novembre, amb una colla d'amics vaig tenir l'oportunitat de caminar pel bonic, entretingut i espectacular camí de la «Lleixa de Balà» des de Tavertet fins a l'entorn al «Morro de l'Abella». De ben segur que la balma del «Molí Bernat» sota el poble, aquell ressalt amb les escales metàl·liques, la cova de les «Pixarelles» o l'arribada al «Morro», no deixa indiferent a ningú i a tothom a qui li agrada la muntanya o l'aventura, se'n emporta un bon record.

Sortint del poble pel vessant oest, tot passant per la vora de la zona esportiva, vam veure un gatet gris que de seguida va venir a trobar-nos. No era un cadell, però era un gatet jove de 6/7 mesos, adolescent, alegre i amb unes ganes enormes de jugar.

Només de començar a baixar cap a la balma, ens va començar a seguir, tan aviat al davant del grup, com al mig, com al darrere, corrent saltant, deixant-se tocar i que per més esforços que vam fer perquè tornés cap al poble, no hi va haver manera que ens fes cas.

Tot i tenir alguna dificultat per passar per alguna de les zones humides del camí, el gató s'espavilava saltant per algun altre lloc; el cas és que amb tota l'atenció posada en el petit felí, vam arribar a la balma del «Molí Bernat».

Tots ens pensàvem que, a la següent cruïlla que torna a pujar al poble, el gat ens deixaria, suposant que potser seguint a algun altre grup, tenia clara aquella volta i emprendria el camí de retorn a casa.

Tot el contrari, només de prendre el trencall cap a la lleixa, el gató continuava enmig nostre començant la lleugera pujada que l'itinerari fa. Aviat, vam desistir de renyar-lo, ja que tot i que es deixava agafar, de seguida lluitava per baixar dels braços de qui fos i continuar caminant al nostre costat.

Quan portàvem una hora de camí, vam parar a menjar quelcom i tot i que guardava les distàncies, algun tall de pernil va arreplegar. Però ell, allà amb nosaltres. Si estàvem quiets, ell quiet, i si ens movíem, ell es posava en marxa.

Mitja hora després, sota les escales de ferro, va venir el problema per ell, i el dilema per nosaltres.

Al peu de les escales, el gat s'ajeia per descansar i el veiem respirar amb dificultat. Havia caminat una hora i mitja des del poble i de ben segur que aquella distància per a ell, era exagerada. A més, tots els gats es mouen en un territori conegut limitat i dubto que hagués estat mai en aquell punt tan allunyat del poble.

Que havíem de fer? Si l'agafaves i el volies portar a coll, fins i tot esgarrapava. I si el ficàvem en una motxilla? El problema era el mateix. Mentre era a terra es mantenia al costat nostre, si l'intentàvem agafar, fugia uns metres. Però ell, allà, quiet. Descansant!

Les escales de ferro de la Lleixa de Balà, tot un obstacle pel petit felí.

De tornada al poble, sota la Balma del Molí Bernat, se'l tornava a veure cansat.

I pujar-lo dalt el ressalt de les escales i que continués caminant amb nosaltres? Uf! Quedaven moltes hores d'excursió i ja se'l veia molt cansat.

Quan un dels companys, va dir: «No patiu, de ben segur que sabrà retornar al poble seguint el seu rastre», vaig tenir els meus dubtes, però em vaig voler creure la teoria. Gairebé amb llàgrimes als ulls vaig començar a pujar els graons metàl·lics. Una vegada tots a dalt, encara se'ns va encongir més el cor. Fent mil i un esforços, petits saltirons i resseguint petits ressalts de la paret, el gat encara va aconseguir pujar fins al peu del primer tram d'escales.

Quina dèria de seguir-nos. No es volia donar per vençut!

Mentre intentàvem treure'ns el personatge del cap, vam prosseguir

l'excursió. Cova de les «Pixarelles», «Morro de l'Abella», «Barret de la Perereda» i poc a poc cap a Taver-tet. A quarts de dues, arribàvem al poble i el primer que vam fer, va ser anar a mirar el prat d'herba on el vam trobar. El gat no era enlloc. Acabada l'excursió, tothom cap a casa, però cap al tard, veient els meus gats, jo no em treia l'altre del cap, sobretot veient en l'espai de «El Temps», Roda de Ter, Rupit i Tàvertet amb temperatures de -3 i -4°.

Tota la nit, vaig estar somiant en un petit gat gris arraulit sota alguna de les balmes de la «Lleixa de Balà» per a protegir-se del fred.

Encara no sé ben bé perquè, però vaig obrir el llum de la tauleta i vaig posar el despertador a les 6 del matí. L'endemà després de menjar quelcom, vaig tornar amb el cotxe cap a Tàvertet.

Mitja hora després, sota les escales de ferro, va venir el problema per ell, i el dilema per nosaltres.

Començava a clarejar i gairebé no m'hi veia, però vaig començar a baixar cap a la «Balma del Molí Bernat» amb la idea de resseguir el camí fins a les escales. De tant en tant, el cridava o feia el so habitual de quan es crida un gat, que tampoc sé definir.

Amunt i avall pels entrebancs de la lleixa, al cap d'una hora ja em

No cal dir que mentre menjava, me'l mirava il·lusionat i content d'haver-lo trobat.

tocava el sol, però ni rastre del gat. Aviat arribaria a un últim tram descompost de pedres, després de voltar aquell morro, segurament ja veuria les escales. Continuava cridant-lo: «pspspspspspsp...»

Quina dèria de seguir-nos. No es volia donar per vençut!

De sobte em vaig aturar amb sec, doncs em va semblar sentir quelcom. Passaven cinc minuts de les vuit del matí. I, sí...ho era. Sentia miolar un gat molt lluny, però no el veia enlloc. Vaig continuar cridant-lo, el miol augmentava en intensitat, ara ja el sentia més a la vora.

Doblant aquella cantonada de roca, el vaig veure arribar. Uns

metres més i va ser als meus peus. No em deixava ni caminar mentre es refregava amb els meus pantalons i amb les urpes se m'enfilava a les cames, demanant atenció sense parar de miolar.

Vaig treure una llauna de menjar per gats que duia a la motxilla, la vaig obrir i amb una cullera, vaig buidar la meitat del contingut sobre una pedra plana. S'hi va aferriar en un moment. Va estar menjant deu minuts seguits. No cal dir que me'l mirava il·lusionat i content. L'havia trobat.

De ben segur que feia gairebé 24 hores que no havia menjat res i havia passat la nit al ras ben lluny del poble. Els gats jovenets encara no tenen l'instint prou desenvolupat i dubto que hagués sabut tornar a casa. Segurament, fins que no ha-

gués passat algú per aquella lleixa solitària, no s'hauria fet present. Gairebé mitja hora després, vaig guardar la llauna en una bossa, em vaig posar la motxilla i vam emprendre el camí de Tavertet. Com el dia abans, ara més endavant, ara més endarrere, però ell sempre al meu costat. En alguns punts del camí, mentre jo passava per sota un marge de pedra, ell, més àgil, passava per dalt, però mai ens perdiem de vista. Sota la balma del «Molí Bernat» se'l tornava a veure cansat. Vam parar una estona, va beure aigua d'un bassal fet pels regalims de la balma i es va acabar la resta de la llauna.

Mentre jo em menjava un plàtan, no me'l treia de la falda. Deuria ser un agraïment a l'«Àngel de la Guarda» que se li havia presentat a les 8 del matí.

Acabat el segon àpat, vam fer la pujada fins al poble. Passant davant una casa, es va ficar al jardí. Era a casa seva? No ho sé. A Tavertet, en un dia feiner, els pocs que hi viuen són a treballar i altres cases, són segones residències ocupades només els caps de setmana.

Vaig deixar-lo i vaig caminar cap al cotxe, aparcant en un descampat del mateix carrer. Mentre deixava la motxilla, es va tornar a presentar. Mig minut després, el tenia dins al maleter. El vaig agafar i el vaig deixar de nou en aquella casa, on es va asseure sobre una pedra prenent el sol.

De nou a Tavertet, un territori ja conegut per ell.

Encara que no fos casa seva, ho desconec i no hi havia ningú enlloc per a demanar-ho, al menys ja estava en un territori conegut per ell. No sé si li tornaran a venir ganes de seguir a algun excursionista, els gats tenen bona memòria i ell segur recordarà l'experiència.

Si no hagués tingut dos gats a casa, me l'hauria endut, però no estava pas prim i segurament tenia un amo o una mestressa que l'alimentava.

I sempre podrà presumir davant els altres gats del poble, que va passar una nit al ras a la «Lleixa de Balà»

Ves per on, els contes de Nadal, a vegades passen a finals de novembre.

Joan Conill - Vic

La maquinària excursionista vigatana anava fent el seu camí. Durant la primavera del 1918 es realitzaren algunes conferències curioses. Una dividida en dues sessions a càrrec del soci i astrònom Josep Pratdesaba que tractà "La formació de la terra i el pas de l'home". Omplí de gom a gom la cel.la del Temple Romà. Explicà de forma entenedora amb projeccions lluminoses la formació dels diferents estats que varen propiciar la formació de la terra a partir de la nebulosa primària. S'explicaren les primeres transformacions geològiques fins les primeres disponibilitats de condicions per la vida animal i vegetal. Es parlà del regne dels dinosaures i finalitzaren les sessions exposant diversos escenaris futurs que poguessin conduir a la desaparició del planeta com la disminució de l'activitat solar i el retorn de les glaciacions o bé el xoc entre planetes. Curiosament no es plantejà el canvi climàtic vinculat a l'activitat humana i a la nefasta gestió dels recursos que, només cent anys després, es considera una amenaça devastadora molt més possible que els grans canvis a llarg termini del sistema solar. Altres conferències tractaren la història de la Universitat de Cervera que donà nodriment al intel·lectual vigatà Jaume Balmes i una a finals de juny on s'informà de tota la tasca que estava portant a terme la Mancomunitat de Catalunya amb les biblioteques populars en vigílies de l'acte de col·locació de la primera pedra de la futura biblioteca de la ciutat.

Durant aquest període, només he trobat traces d'una única excursió al Castell de Santa Florentina de Canet de Mar. Foren 15 excursionistes que sortiren de Vic amb tren per fer transbord a Barcelona. Per variar, un retard imprevist en el trajecte els va fer perdre la connexió amb el tren de la costa i els obligà a passar el matí a Barcelona. Arriben a Canet després de dinar i visiten el castell gaudint de la seva nova arquitectura modernista modelada per la darrera reforma

"Els excursionistes fa 100 anys"

a càrrec de Domènech i Montaner que encara respecta els canons gòtics inicials.

Aquest castell, recentment fou l'escenari real del rodatge de la popular sèrie "Joc de Trons". Tot i anar de tard, els excursionistes aprofiten la jornada per visitar l'església parroquial, una fàbrica de gèneres de punt i fins i tot tenir una entrevista amb el director del setmanari comarcal "La costa de Llevant". Cap al tard encara apuren una visita ràpida a la població veïna de Sant Pol per tornar cap a Barcelona amb tren on passaran la nit per retornar a Vic l'endemà.

Per variar, un retard imprevist els va fer perdre la connexió amb el tren de la costa.

En un altra esfera m'ha robat l'atenció la llarga descripció d'una excursió a l'entorn del Mont Perdut portada a terme l'agost de 1917 per Mossèn Jaume Oliveras magníficament redactada en el butlletí del C.E.C d'aquest període. Un any després, el 16 d'agost de 1918, es creà el segon parc nacional de la península: Ordesa Mont Perdut.

Ja per finalitzar, voldria fer esment d'una notícia curiosa del territori que aflorà a la premsa al maig del 1918. Arrel de la publicació en alguns mitjans escrits de Barcelona del nou projecte de ferrocarril entre Vic i Blanes es remou de retruc una altra notícia a la Gazeta de Vich. Aquesta fa referència a la futura proposta de connexió per ferrocarril entre la Garrotxa i Osona. Rescata un antic projecte del 1879 d'un ramal de ferrocarril

Castell de santa Florentina.

La cara nord del Mont Perdut.

L'estació de Torelló al 1918.

de via estreta entre Torelló i Olot. La iniciativa d'aleshores impulsada per l'emprenedor Fèlix Macià i Bonaplata, vinculat a les mines de Sant Joan de les Abadesses, fou proposada a la companyia de Ferrocarrils del Nord. El projecte evolucionà fins a pressupostar-se, fins i tot, el túnel de Barcons i arribà a aconseguir una petita part del finançament. Finalment, no va arribar a bon port per unes possibles negociacions de sota mà de la companyia de ferrocarrils de França i la competència en paral·lel del projecte Girona-Olot que acabà guanyant la partida. Amb tot i això, trenta anys després, a la primavera del 1918, el projecte es rescatà de nou i va rebre tot el suport del territori a banda i banda del Collsacabra. Cent anys després, al 2018, tot s'ha quedat només en paraules i les vies o bé són mortes perquè no han vist mai la llum o les que tenim agonitzen lentament com la de Barcelona a La Tour de Carol.

Lluís Santanach - Vic

AQUÍ, ARA I AHIR

EL SUCRE

Aquí tenim una imatge ben curiosa de la xemeneia de El Sucre feta pel vigatà Josep Ylla i Cassany, extreta d'un treball de la Cristina Alemany, publicat pel Col·legi Sant Miquel de Vic. La mateixa fotografia esmenta que no està clar que es pretenia fer amb aquesta escala i una mànega d'aigua a pressió, potser un intent d'enderroc de la xemeneia, una prova de resistència de la mateixa o alguna flamarada sospitosa?

Potser algun dia ho aclarirem. La fàbrica de El Sucre construïda l'any 1892, va ser una de les principals i primeres que es van construir a la ciutat a finals del segle XIX.

Avui, un dels edificis recuperats per la ciutat amb dependències ocupades per oficines i organismes de tota mena. Un bon exemple a seguir.

Joan Conill - Vic

PIC DE LA FORQUETA (3.007m), pel refugi Àngel Orús (parc natural Posets-Maladeta)

Camí del cim, per la fàcil i bonica cresta.

L'estiu es va acabant i toca tornar-nos a retrobar amb més ganes de muntanya que mai. És molt bon moment per a anar-nos a oxigenar pels cims i carenes més alts del nostre estimat Pirineu. Per això el cap de setmana 17-18 de setembre, dotze muntanyencs vam anar fins al cor del Parc natural Posets-Maladeta, a pujar el pic de la Forqueta de 3.007m. Aquest cim situat al sud del massís del Posets, té una perspectiva del mateix Posets i de la cresta d'Espadas, immillorable. La nostra idea era de fer el cim pujant per la vall de Llardaneta i de baixar-lo per la del Forcau, fent una circular molt estètica i dura físicament.

El dissabte va tocar desplaçar-nos cap al poble d'Eriste, a la vall de Benasque, i seguir per la pista forestal que porta al

pàrquing del refugi Àngel Orús. Prèviament ja havíem fet una parada per dinar i agafar energies per pujar cap al refugi. Amb la panxa plena, vam afrontar la sostinguda pujada que, enmig del bosc, ens duia al refugi. En una hora i mitja hi vam arribar. Un bon sopar ens esperava. L'endemà al matí ens llevàrem d'hora i a punta de clar ja estàvem pujant camí de la Forqueta, que en una petita part, el camí coincidia amb el que porta al cim del segon pic més alt després de l'Aneto, el Posets. Vam passar pel preciós llac de Llardaneta on vam parar a refer forces i des del qual ja veiem el nostre objectiu del dia. Des d'aquí ja vam guanyar alçada ràpidament fins el coll de la Forqueta, que és el pas natural cap al refugi de Viadós que en alguna ocasió ja hem visitat. La pujada fins al coll era molt dreta. Del coll

al cim ens separava una hora de grimpada fàcil per una cresta molt bonica i estètica. Finalment, després de gestionar les nostres passes per terreny rocós i abrupte, vam fer el cim de la Forqueta. Un cop al cim vam continuar cap al cim secundari de 3004m que està just al costat. Les vistes en aquestes alçades eren de pel·lícula. El dia també acompanyava. Després d'haver fet les dues forquetes, vam seguir per la fàcil cresta completant la sortida fent una circular cap al refugi, baixant la solitària vall del Forcau, només amb la companyia d'un ramat de vaques que pasturaven a la part baixa de la vall. Ja cap al migdia, vam arribar altra vegada al refugi. Només restava refer el camí cap a l'aparcament per completar la magnífica sortida.

Una sortida espectacular, la zona preciosa i el cim molt estètic i alpi amb vistes magnífiques.

Sortida espectacular, la zona preciosa, el cim molt estètic i alpi amb vistes magnífiques sobretot cap al Posets que teníem a tocar i que estava enforinada en la seva part més alta. El dia fred, però assolellat; sortida que ens va permetre gaudir d'isards que saltaven per les roques i de la preciosa flor de neu que cobria les part herbades de la vall del Forcau. Però, a tot això, com sempre, hi hem de destacar un grup de companys de gran qualitat.

Per a saber-ne més:

El refugi en el qual hem fet nit en aquesta sortida, és un dels més coneguts del Pirineu. Això és degut a les imponents muntanyes que l'envolten i el ser un punt de partida excel·lent per a pujar-les. El refugi del Forcau també

se'l coneix com a Àngel Orús. Avui farem cinc cèntims de la procedència del nom.

Qui era el personatge que dona nom al refugi? Àngel Orús Ruiz era un noi de vint-i-tres anys i natural de Barbastro (Huesca). Va morir a Chamonix l'any 1981 mentre intentava ascendir el Montblanc, a causa d'una allau on també hi van perdre la vida altres espanyols i alguns muntanyencs francesos. Malgrat el mal temps que hi havia, ell i altres persones van sortir en direcció al cim i, a l'entrada de la glacera de "Bossons", els va sorprendre una allau que va provocar que uns quants caiguessin damunt les pedres en una caiguda vertiginosa. Els equips de rescat van ser avisats de seguida, ja que un habitant de la vall de Chamonix, havia vist amb prismàtics com l'allau els engullia. Malauradament, quan van arribar només van poder certificar la mort del noi.

Degut a aquest fet, es va decidir posar el seu nom al refugi del Forcau. També hi ha un poliesportiu amb el seu nom a la seva ciutat natal.

Data de realització: 17 i 18 de setembre de 2016
Dificultat: Tècnicament: fàcil. Curta i fàcil grimpada a la part final del pic sense dificultats especials.
Físicament: moderat. Cal estar acostumat assolir desnivells d'uns 1.000m.

Desnivell i horaris: Dissabte +600m positius (2h). Diumenge: +950m/-1.550m (6-7h) aproximadament.

Cartografia: Parc natural Posets-Maladeta 1:25.000 Ed. Alpina.

Marta Gallach i Xevi Tarradas - Vic

EL CAP DE DRAC DE LA CREU

Aquesta és una foto de ja fa uns anys.

Era una pedra en el camí de pujada a la Creu de Gurb. En un camí que abans era molt poc concorregut, el que puja el primer graó de la Creu per on hi ha una petita "cova". Ara en diuen el camí de la Cova, crec.

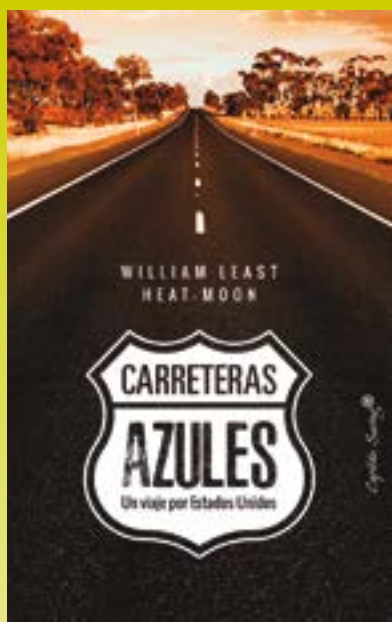
El cap de drac ara ja no hi és, des que hi varen fer quatre graons, la pedra va desaparèixer. No sé si se la van endur o ... senzillament el drac va marxar preveient que per allà, a partir d'aquell moment, hi passaria massa gent.

Potser volia estar tranquil. Qui sap?

La proximitat, la facilitat d'accés, la varietat de recorreguts, la popularitat del turó, així com les ganes de fer esport que tenim tots, han fet que la Creu de Gurb s'hagi convertit en el turó més concorregut de la Plana i de part de l'estranger, amb tot el que això comporta de bo i de dolent.

Resumint, beneficis en la salut física i mental de la gent, però també perjudicis en l'entorn. Papers, ampolles de plàstic, embolcalls de barretes, bosses que estan per allà deixades. No està a les mans de ningú controlar la quantitat de gent que hi va, però sí, que cadascú de nosaltres hauríem de procurar deixar l'entorn net i no tirar-hi res, en tot cas... recollir!

Oriol Torrents - Vic

CARRETERAS AZULES. UN VIAJE POR ESTADOS UNIDOS.

William L. Heat-Moon. Ed Capitan Swing.

A principis de la dècada dels 80 l'escriptor i periodista americà Heat-Moon va recórrer els Estats Units amb una furgoneta equipada per a dormir i menjar-hi.

La particularitat de la seva ruta, va ser resseguir més de 25.000 Km des de la costa Est fins a l'Oest, circulant sempre per carreteres locals, sense transitar mai per cap autopista federal.

En aquella època encara no existien els navegadors ni els GPS, i el nostre aventurer es disposà a conèixer els pobles i les contrades més inhòspites seguint el traçat de les «Carreteres Blaves», nom en què es coneixen les carreteres locals dels mapes tradicionals.

El contacte i les converses amb la gent del territori es traduiran en un mosaic d'experiències sobre la manera de ser i de pensar dels americans. Un llibre de viatges que s'endinsa en paratges poc coneguts, on la vida transcorre a un ritme lent i reposat.

Jordi Anglada_Llibreria Anglada_Vic

Xerrada sobre esforç i motivació per a alumnes d'Eina

El 26 d'abril passat un grup d'alumnes d'Eina, el centre de formació i inserció laboral de Sant Tomàs, van rebre una xerrada sobre la importància de l'esforç i la motivació per aconseguir els objectius personals i laborals, que va anar a càrrec de Paula Alsina i Montse Grau, de la Unió Excursionista de Vic. Adjuntem breu article que cordialment ens ha fet arribar la Paula, des d'aquí, el nostre agraïment.

ESFORÇ I MOTIVACIÓ

Buscant al diccionari trobem amb poques paraules la definició d'esforç i de motivació.

“Esforç: La pròpia força física i/o mental per aconseguir guanyar una dificultat.”

“Motivació: donar motius a algú que l'estimulin a fer una cosa.”

Ambdues, són essencials per seguir endavant ja que tant en la vida quotidiana com en l'esport ens trobem entrebancs, a vegades petits i d'altres més grans, els quals ens permeten dibuixar una muntanya russa imaginària des del dia que vàrem néixer fins a data d'avui. Amb l'esforç i la motivació, tan fàcil de dir i a vegades tan difícil d'aplicar, aconseguirem fer front a aquestes situacions on moltes vegades calen dies, setmanes, mesos...

A la xerrada amb usuaris del servei de formació i inserció laboral (Eina) que ofereix el centre Sant Tomàs de Vic vam intentar transportar i posar èmfasi en l'esforç i la motivació de l'esport en el dia a dia per aconseguir una feina, què en molts d'ells pot ser un gran repte. És necessari però, que individualment, és proposin aixecar-se del sofà i anar a buscar portes on picar. Possiblement moltes de les respostes siguin negatives, però al final sempre n'hi haurà una que estarà oberta perquè puguem entrar-hi. No obstant, hi ha la possibilitat de que algun dia aquesta porta es tanqui, i haurem de

tornar a repetir el mateix procés en busca d'un nou camí. Aquest fet pot comportar, afrontar de nou tots els entrebancs que ens hi anem trobant, però que amb les paraules claus d'esforç i motivació aconseguirem superar i remuntar al punt més alt de la muntanya russa.

Moltes vegades, com més llarg i difícil sigui el camí fins aconseguir el somni, major serà la recompensa satisfactòria que n'obtindrem; per això, però calen esforç i motivació. Amb el temps, ens proposarem reptes cada cop més ambiciosos, de major llargada i de major dificultat, que inicialment ens eren inimaginables i que possiblement si els comparem amb els del primers siguin del mateix nivell d'exigència.

Paula Alsina Rosanas (maig 2018)
- Vic

COL·LECTIVES D'ESQUÍ DE MUNTANYA

Aquesta ha estat una temporada excepcional en quant a neu es refereix. Al mes de juny encara es podrà practicar l'esquí de muntanya en alguns cims.

A la temporada 2016/17 es van recuperar les sortides col·lectives d'esquí de muntanya, i es van fer dues sortides: Vallter-Núria i l'Aneto. Enguany, i amb Roger Molist al capdavant, s'ha ofert un ampli calendari de sortides col·lectives:

Pic de la Mina (27-1-2018)	- 11 participants
Pic de Pedrons (24-2-2018)	- 15 participants
Petit Peric (18-3-2018)	- 15 participants
Vallter- Núria (21-4-2018)	- 30 participants
Aneto (6-5-2018)	- 11 participants
Gran Paradiso (20-5-2018)	- 9 participants

TOTAL PARTICIPANTS: 91 (fins a la data del 20 maig)

EROLA BISQUERT A LA "WORLD SKI MOUNTAINEERING MASTERS 2018"

La selecció catalana d'esquí de muntanya de la Federació d'Entitats Excursionista de Catalunya (FEEC) va estar convidada per la "Chinese Mountaineering Association" al "World Ski Mountaineering Masters 2018", prova que es va desenvolupar a l'entorn del Mt. Gangshika, a la província de Qinghai (Xina), entre els dies 11 i 16 de maig.

La selecció va participar en les disciplines de cronoescalada i sprint. L'equip comptava amb l'atleta de l'entitat Erola Bisquert, aconseguint aquesta una tercera posició més que mereixedora.

CAMPIONATS D'ESPANYA 2018 D'ORIENTACIÓ

El 19 i 20 de maig es va celebrar la segona part dels Campionats d'Espanya 2018 que també comptaven per a la lliga espanyola i que es va celebrar a la província de Sòria.

El dissabte 19 de maig al matí va tenir lloc la prova de llarga distància en els boscos de pi de la zona de Duruelo de la Sierra (Sòria). Cal destacar que l'Adela Illamola de la Unió excursionista de Vic va quedar subcampiona en modalitat llarga distància en categoria D35A.

La tarda de dissabte van tenir lloc els relleus mixtes a la localitat de Cabrejas del Pinar on es combinava la zona del castell amb zones obertes i carrers del poble.

En aquesta prova es van formar equips de 2 dones i 2 homes per comunitat.

L'equip format per Adela Illamola, juntament amb Sebastià Ordoñez, Narcís Pou i Mònica Aguilera van aconseguir una 3a posició en categoria veterans A.

A part de les proves dels campionats, el diumenge 20 de maig, prop de la localitat de Navaleno es va disputar una prova puntuable per a la lliga espanyola.

Cal destacar les primeres posicions de Clara Pañella i Aniol Bisquert, en les categories D50 i M18, respectivament.

CAMPIONAT DE CATALUNYA D'ORIENTACIÓ AMB BICICLETA

El 26 de maig es va celebrar al voltant de Vidreres la 1ª prova de la Copa catalana de curses d'orientació amb bicicleta i també Campionat de Catalunya.

Al igual que a peu, es tracta de completar un recorregut marcat en un mapa en el menor temps possible i passant per tots els punts i en l'ordre que indiquen. Normalment són mapes amb una àmplia xarxa de camins i corriols i les fites estan en llocs que si ha de poder arribar amb la bicicleta.

A la prova, hi van participar diferents orienta-

dors de l'entitat, proclamant-se Campions de Catalunya:

- Jordi Sales en categoria homes veterans
 - Adela Illamola en categoria dones veteranes
 - Aniol Bisquert en categoria home júnior
- I una tercera posició per la Cristina Bertran en categoria dones sènior

ENTITAT

PROJECTE "TALENT ESPORTIU VIC"

El passat 4 de juny, es va presentar el projecte Talent Esportiu Vic, una iniciativa de la UVic-UCC, amb el suport de l'Ajuntament de Vic, que busca impulsar i reforçar l'activitat dels clubs i entitats esportives de la ciutat en els àmbits de l'entrenament físic i coordinatiu. Aquest projecte va destinat a esportistes vigatans de 12 a 23 anys, que portin un temps competint i té la funció de millorar el seu rendiment, aprofitant tot el coneixement recollit per la nostra Universitat. Aquest projecte s'engegarà el proper setembre i tindrà una durada de 10 mesos.

CONVENI DE L'ENTITAT AMB FGC — VALL DE NÚRIA

L'entitat ha signat un conveni amb FGC — Vall de Núria per obtenir l'abonament de temporada del cremallera de Núria a meitat de preu de tarifa. Una nova avantatge a afegir al fet de ser soci de la nostra entitat.

ESPORT INCLUSIU

El divendres dia 18 de maig, en Jordi Sales, en Naran Macià, l'Erola Bisquet, i l'Ona Castellsagué van fer una sortida a la Creu de Gurb amb els alumnes de 4rt de primària de les Escoles de Gurb.

La notícia pot semblar poc rellevant però no ho és. La sortida tenia una clara finalitat, i era aconseguir que un alumne de 4t amb discapacitats motrius, pogués complir un dels seus somnis: PUJAR UNA MUNTANYA

Així doncs els alumnes del centre, amb Sales al capdavant i amb la inestimable ajuda del Naran, l'Erola i l'Ona, la col·laboració de pares, mares, mestres i voluntaris, van assolir el repte.

En Housaifa té una mobilitat condicionada i amb el complement d'una "Joelette" i el suport dels voluntaris i companys de classe van fer cim!!!!

A l'entitat ens enorgullim d'aquestes activitats que promouen no tan sols la pràctica d'esport a la muntanya, sinó els valors que sempre han anat associats a aquesta pràctica.

DONATIU A ONCOLLIGA

Diumenge 18 de març, durant la col·lectiva d'esquí de muntanya al Petit Peric, es van recollir un total de 125€ per la Fundació Oncolliga de Girona.

Dilluns 16 d'abril, Jaume Anglada, president de la Unió Excursionista Vic, i Roger Molist, responsable de la sortida col·lectiva, van fer entre-ga del xec a Lluís Comet, membre de l'Oncolliga i organitzador de l'Oncotrail.

ASSEMBLEA GENERAL DE SOCIS

El passat dilluns 7 de maig va tenir lloc l'Assemblea General de Socis.

Una trentena d'assistents, convocats en primera convocatòria a les 8 del vespre i a 2/4 de 9 en segona convocatòria, van assistir a l'acte que tenia el següent ordre del dia:

- Obertura de l'Assemblea.
- Resum de les activitats del 2017.
- Resum anual de les seccions de l'Entitat.
- Estat de comptes de l'Entitat.
- Quotes de socis pel 2019.
- Torn obert de precs i preguntes.

Respecte al penúltim apartat, es va aprovar per majoria el NO INCREMENTAR les quotes de socis pel proper any.

CURSES DE MUNTANYA

ELS JÚNIORS APUNTEN MANERES A ZEGAMA-AIZKORRI

Els dies 26 i 27 de maig va tenir lloc una nova edició de la coneguda Zegama-Aizkorri.

El recorregut, amb 10,4km i 505m de desnivell positiu, va estar marcat per les condicions extremes a causa de la quantitat de fang acumulat per les pluges dels dies previs.

A dos quarts d'onze del matí de diumenge, sense pluja, els 90 atletes es van posicionar a la línia de sortida. Els corredors tenien una única pujada i a continuació el descens fins al bonic poble de Zegama.

La cursa va ser molt ràpida i competida entre els primers classificats.

Molt destacable la brillant actuació de Martí Noguer que va entrar en 4a posició, 1 minut i mig per darrera del 3r classificat.; Jana Aguilar 2a i Amàlia Bardolet en 8a posició.

CAMPIONAT CATALUNYA ESCOLAR AVIÀ-2018

Els atletes de l'escola esportiva varen fer molt bon paper en el campionat de Catalunya Escolar que es va desenvolupar el cap de setmana 9 i 10 de juny. Malgrat la pluja, varen mantenir una molt bona actitud i varen resoldre amb escreix les dues curses plantejades (matí modalitat mitja i tarda modalitat esprint). Els resultats s'obtenien a partir de la suma de les dues curses.

La Mitja era en un mapa de zona rural i de bosc, tècnica i física, en la qual es varen marcar més les diferències de temps. A la cursa d'esprint de la tarda, molt més curta, en un mapa de zona urbana i de parcs era impossible retallar les diferències ja marcades pel matí.

La jornada va ser llarga i intensa, i els joves orientadors varen ser i es van sentir els autèntics protagonistes del campionat (fet que normalment no passa, degut a que en la resta de curses del calendari corren compartint convocatòria amb totes les categories d'adults).

A l'espera de la confirmació oficial del seleccionador, 3 atletes Infantil i Cadet de l'Escola Esportiva UE Vic formaran part de la selecció Catalana que disputarà el Campionat d'Espanya a Galícia del 1 al 4 de novembre proper.

PRE-BENJAMÍ W	- 2a Airina Sales
BENJAMÍ M	- 2n Gerard Comerma
ALEVÍ W	- 1a Arlet Sales
INFANTIL W	- 5a Guinadell Faja
	- 6a. Lúcia Grau
INFANTIL M	- 2n Bernat Selva
	- 8è Oleguer Comerma
CADET M	- 3r Andreu Grau
	- 4t Jordi Moragas
	- 6è Albert Serra

LA XIIa OLLA DE NÚRIA EN CONDICIONS EXCEPCIONALS

La XII edició de l'Olla de Núria, va estar clarament marcada per l'estat del recorregut i l'excepcionalitat meteorològica de les últimes setmanes.

El dissabte, 9 de juny, es va celebrar la IIIa edició de l'Olla Vertical, que enguany estrenava recorregut. Un total de 110 participants prenen la sortida a 2/4 de 12 davant el Santuari de Núria. El recorregut que ascendia al Puigmal, no va deixar indiferent als participants que a la línia de meta destacaven la bellesa i espectacularitat d'aquest entorn, encara amb moltes congestes de neu.

Els més ràpids en completar la prova van ser Agustí Roc i Sheila Avilés. El de Girona va completar la prova amb un temps total de 46 minuts i 41 segons. El seguien els atletes de La Sportiva, Nil Cardona (47'50") i Isaac Barti (47'53"). En categoria femenina, l'atleta de The Elements arribava al cim del Puigmal amb un temps de (51'38") per davant de la segona classificada Gisela Carrión. Completava el podi Eli Gordón amb un temps total de (55'56").

La tarda de dissabte, i amb l'arribada dels corredors i familiars de l'Olla allotjats a Núria, es van desenvolupar múltiples activitats dirigides al públic infantil.

La xerrada dels GRAE i el "briefing" van omplir l'auditori a les 6 de la tarda. Seguidament es va presentar un video de l'Olla Vertical i l'entrega

de dorsals elit a participants que prendrien la sortida l'endemà a la XIIa edició de l'Olla.

El diumenge dia 10, els 700 corredors es posicionaven a la línia de sortida a les 9 del matí després de passar un exhaustiu control de material.

La cursa, clarament de muntanya, va patir unes condicions meteorològiques excepcionals de vent i pluja, que es van accentuar a mesura que avançava la prova. Van estar aquestes condicions adverses, el motiu pels quals els directors de la cursa, amb la millor intenció de preservar i garantir la seguretat dels participants, controls i públic assistent, van neutralitzar la cursa al Coll de Finestrelles, essent el temps en aquest punt, el temps final de la prova.

Els més ràpids en completar la prova van estar Oriol Cardona (1h 01'22") i Laura Orgué (1h 12'12"). Completaven el podi femení Clàudia Sabata amb un temps de (1h 18'06") i la giro-nina Tina Bes Ginesta, (1h 22'10"). En categoria masculina Antonio Alcalde amb (1h 04'21"), seguit per Andreu Prost amb un temps de (1h 05'03").

En categoria Júnior, Martí Noguer, atleta de l'entitat es va adjudicar la victòria amb un temps total de (1h 09'33")

La direcció i participants van valorar com a molt positiva la cursa, el desenvolupament d'aquesta, així com la decisió de neutralitzar-la vistes les condicions.

Saps que...

"No s'ha pogut completar el recorregut de l'Olla de Núria d'enguany. Una meteorologia molt adversa ens ha fet adonar que hi ha factors que encara no es poden controlar.

Diffícil decisió, però meditada. Mai ho faràs al gust de tothom; però, la seguretat dels corredors i dels controls ha de prevaldre per davant de tot.

Molt agraïts per la comprensió dels corredors i per la professionalitat dels controls; aquests valors són els que ens ajuden a créixer a tots plegats i fer que l'Olla de Núria segueixi sent un gran referent en el món de les curses de muntanya."

Gràcies a tots!

Pep Bisquert

AGENDA

juny-juliol 2018

15 juny	Pujada solidària contra el càncer (Creu de Gurb)
17 juny	Aplec de Savassona
23 i 24 juny	Sortida col·lectiva al pic de la Pala Clavera
24 de juny	Flama del Canigó (Foguera de Sant Joan)
25 juny al 27 juliol	Casal Esportiu d'estiu
3 juliol	Cursa dels 7 portals
16 al 20 juliol	Descobrint el Casal Esportiu
17 al 20 juliol	Estades Esportives a Sau
23 a 26 juliol	Estades als cims

+INFORMACIÓ

93 885 51 20 www.unioexcursionistavic.org

Black
Diamond

LA SPORTIVA

INTERSPORT
HORITZÓ

